

както и обикновенитѣ, но тѣ изучаватъ смисъла на страданията. Тѣ изучаватъ страданията като езикъ и дохождатъ до положение да разбиратъ, какво носятъ страданията за човѣка. Следъ всѣко страдание тѣ знаятъ положително, какво предстои да дойде. Както въ езицитѣ има правила, които трѣбва да се спазватъ, така и при страданията има правила, които неизбѣжно трѣбва да се спазватъ. Не се ли спазватъ, идатъ лоши послѣдствия. Запримѣръ, въ български езикъ, правилно е да се каже „азъ ходя“, а не „ходя азъ“. Всѣко страдание е послѣствие на нѣщо. Като знае това, човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да върви отъ послѣдствията на нѣщата къмъ тѣхната причина. Щомъ намѣри причината на страданията, той ще може да ги избѣгне. Който не разбира този законъ, той казва: Да си поживѣя сега, както разбирамъ, че за послѣдствията не мисля. — Не е така. Ще дойде день, когато страданията му ще се увеличатъ толкова много, че той ще започне да мисли за причината на тия страдания. Докато не разбиратъ законитѣ на живота, хората казватъ, че не се страхуватъ отъ огъня въ задгробния свѣтъ. Тѣ казватъ, че не е страшенъ този огънь, съ който ги плашатъ. Материалистътъ казва, че щомъ умре, съ него всичко се свършва. Следователно, идеята, че душата на човѣка се подлага на вѣченъ огънь, е неосно-